

Gast, luister: dat is dus altijd zo. Eerst is er een hele serie plotpunten waar je doorheen moet, en dan pas de ontknoping. Zodat je wat moet dat moet ook meemaakt en het nog volhoudt ook.

Vanzelfsprekend is het eerste waar u nu aan denkt, een column van Rocco van J/M want die schrijft ook wel zo'n beetje okay en dat ik dat dan beter kan, althans heel anders zou doen.

Rocco versus van Puffelenblik-in-betrekingsniveau

ja, in, niet op

Mijn mobiel gaat. Het is mijn zoon. Raar, die belt nooit. Hij klinkt ver weg en opgewonden. "Papa, weet je waar ik ben!" Achter elk woord een uitroepteken. Ja, ik weet waar hij is. Ik weet het precies. Maar ik zeg het niet.

"Nou .. ?" raad ik eromheen. "Londen Milaan New York Rome"

Hij verstaat me niet Om hem heen klinkt wind en stadsgeruis. Ik moet schreeuwen, maar dat gaat niet want ik ben op mijn werk. En ik voel me ongemakkelijk, als mijn kinderen me daar bellen. Ik stel dan altijd domme vragen waar we allebei het antwoord op weten, en mijn stem kruipt vreemd omhoog. Elke zin eindigt bovenop een heuvel. Collega's kijken verstoord op. Mijn God, daar heb je pinkeltje weer. Dus haal ik mijn zwaarste bas uit de schuur en brom quasi zakelijk: "Londen? Milaan? New York."

"Neej ..," die domme vader ook. "Ik sta op de Eiffeltoren!! Ik ben in Parijs☺☺☺" Dat Parijs klinkt hoger dan die hele toren. "Echt waar, jongen?" gil ik voorzichtig. "Op de Eiffeltoren? Hoe kom je daar nou?" Tja, wat zal hij daar nu eens op zeggen? Met de metro. En het laatste stuk met de lift.

"Ben je met de lift?" en "Toe maar, en op welke verdieping sta je?" Op de tweede. Waar iedereen staat. "Dat is hoog he." Best wel.

"Tjongejonge," breng ik uit. "Wat leuk zeg." Dan hoor ik zijn moeder. We bellen zo nog wel even, vindt ze en ook is er nu teveel lawaai. "Dat is goed," zeg ik.

Maar ik vind het niet goed. Ik vind het afschuwelijk. Ze mogen niet naar Parijs. Niet zonder mij. En ze mogen al helemaal niet naar de Eiffeltoren. Want in dat script stond ik ook. En zij natuurlijk. Met zijn drieën stonden we daar, op die stomme tweede verdieping. En ik wees naar de Sacré Coeur, naar de Place de la Concorde, naar het Louvre. En daar .. ! Daar loopt Sarcozy. Grapje. (maart 2008)

Ah, Parijs. Paris. Natuurlijk mogen ze er heen met hun moeder. En haar vriend mag ook mee. Alles best. Maar later. Later. Eerst ik! O, ik had met ze willen knarsen door het grint van de Tuilerieën. Kuieren door het park Luxembourg. "Kijk nou, een boekenstalletje," zou ik zeggen als we langs de Seine liepen. We zouden taartjes eten bij Fauchon. Aan het Place des Vosges op een bankje zitten. We zouden een ijsje kopen op het Île de la Cité. Mijn dochter zou Mona Lisa nadoen en ik de Denker. We zouden oh en ah roepen in het Museum voor Natuurlijke Historie waar alle dieren Gods zo mooi uit de Ark van Noach gewandeld komen.

Maar dan opgezet.

Ach, het hoeft niet meer. Ik heb Parijs moeten inleveren. Bij moeten schrijven in het Grote Boek Der Verloren Illusies. Het is mijn eigen schuld. Deze zomer zouden we gaan. Op de terugweg van de vakantie. Maar ik zag hem al in de verkeerde metro stappen. Haar ontvoerd worden door een verkoper in tweedehands nieren (jm verloot in het nummer twee Alpines, maar vooruit, ik doe ook wel es iets in de marketing). Mezelf mijn portemonnee zoeken na een bezoek aan een niet eens zo druk warenhuis.

Dus reed ik door.

"De wereld is aan moeders die doen, niet aan vaders die denken," pruilt hij. En nu komen ze straks thuis, na anderhalve week. Vol verhalen. Ze hebben vast een portretje laten maken op Place Pigalle. Boterzachte croissants gegeten, De nieuwe Piaf gehoord (2008?) ergens achteraf in een vergeten (ach so, timewarp) café. En ik moet dan enthousiast oh la la roepen. Vertwijfeld bel ik Frank, mijn beste vriend. "Je bent jaloers," zegt hij. Dat is waar. Maar dat mag, vind ik. Ik heb daar recht op. Ik ben toch niet gescheiden - ooit? Zij is gescheiden. Hij lacht me uit, Frank is geen fluweelzachte barman; Swimming pool noch S&tC. "Grote man vol kleine emoties," bicht ij. "O ja?" "Ja."

Da's dus ook geen vriend meer.

Rocco Mooij is journalist en co-ouder van Isabel en Boaz en grasgroene beginner op het gebied van jaloezie.

Hoewel ik in principe voor autobedrijven werk, kom ik ook wel eens in een fabriek. Deze zin definieert de fudgefactor-factor in mijn leven afdoende, want dat klinkt behoorlijk goed. Ook ontmoet ik regelmatig mensen op zondagen die het rotter hebben dan ik, maar die zijn dan ook niet te benijden. Cirkelredenaties kom ik ook tegen, dus dat beheers inmiddels. QED. Momento mori alert. Gelukkig is daar mijn DVD-collectie en de actualiteit, zodat het liefdesleven van Shakira mij opviel bij wie het ook verleden tijd is en hoe tot slot de j/m over opgroeien in een wereld vol seks aan dit stukje te koppelen is snapt u net zo min al ik; iets kan ook toeval zijn.

Nikkel-N-Neelallergische verzorgingsjuf plooit d'r prijswinnende voorhoofd in de Aagje van Puffelenstand. Hmmm. Oh jee, er moet over de kinderen gepraat worden. Niet over geld, hmmm, dan kan het nog goed aflopen. "Als gezin ontspannen het avondritueel ingaan" "maken de kinderen zich niet meer op voor de strijd" "vele wegen naar Rome" Bedtijddisdiscipline, dus.

"Er zijn twee manieren, de wat hardere methode, en dat een paar nachten volhouden. De wat langzamere .." "praten aaien" "wat verder van het bed" Inmiddels is er door van Puffelen betrekkingniveau gemonteerd, met het hoofd wat achterover maar het lichaam wat onderuitgezakt. De week van de leggingdraagster, bestaat dat al? In de vorm van een stengelbengel die rondslingerende (knip) en een ja/nee folder (en een kwartslagdraai) worden de beide manieren uit het abstracte gehaald, geïllustreerd.

"Ja, het is gewoon een machtsstrijd," opper ik "hij wil er gewoon uit. Hij wil geen dekbed over zich heen. Geen pyjamabroek om de dijen gesjord, daar heeft ie ook geen zin in. De nacht, hij houdt er niet zo van." Inmiddels heeft ontketende een DVD hoes zo van In Gedachten als handenbindertje en bezigheidje ter hand genomen. De nagenoeg scriptloze film, 't is gewoon Acteurs die Sparren, 'bekvecht 19 minuten onafgebroken als Halina Reijn met Bianca in de getemde feeks waarbij af en toe wat kledij gewisseld wordt' en 'beeld een airbag uit en daarna een kat met vlooiën' "No problem," zegt Charlize dan, want het toneelbeest will do anything! (maar waarom een airbag en daarna een kat met vlooiën?). Beenruimte en Naughtychair krijgen in deze rolprent allebei een heel nieuwe uitleg, zoals de Angelsaks dat uitdrukt (featuring a Chevrolet Tahoe).

"Temperatuur, weet je nog wel, dat boek uit de bieb? 36.2. Nee, mijn raam is dicht."

"I could be Dorothy and he could be that tin guy," en deze egogrens betoont zich flexibel, en permeabel want wie zei nu wat? ik word een beetje draaierig van wat hier gebeurt, maar het voelt goed en daar is geen woord apotheek bij. Als een paard op d4 en eentje op f3, hard en toch zacht. Dit gáát goed aflopen.

Die DVD is die film met de olijke tweeling, van you could really enjoy life en the A Sure Thing-dirndl.

♪♪♪ these boots are made for walking, that's just what they'll do ♪♪♪

"Why don't I show you the roof. It's upstairs."

Robbert Heijm heeft zijn rijke fantasie wel érg hard nodig of dat niet wat zachter kan en de verlossing is nog niet op aarde, althans voorzover bekend bij aardlingen. Wel werkt hij aan een profiel inclusief kpi's en tvb's en dan is ie 'r ook niks te mooi voor om wat opvoedlectuur en dvd'tjes door te nemen.

I do live in the past *and* it is indeed long ago.

OFFICIALHALEYBENNETT.COM

en wat zou dat Benning/Sportique meisje tegenwoordig doen, van de ik ben een vliegtuig pose (so you got a plane? that don't impress me much (goed bruggetje van inveren))

Kleine beer grote beer (van een citaatje Sharon knapt elk stukje op).

